

בית המשפט המבויים המחוזי בחיפה

ת"פ 11111-02-21 מדינת ישראל נ' שלום שלומי ואח'
בפני כבוד השופטת ציפי מזרחי

בעניין: **המאשימה**
פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
נגד
הנאשמים
1. שלום שלומי
2. ליאורה לירי

הכרעת דין

עובדות כתב האישום

1. הנאשם והנאשמת, צעירים בשנות ה-20 לחייהם, יצאו יחד בערב יום חמישי, 12.11.2020, למועדון לילה בעיר חיפה. מועדון הלילה נמצא בסמוך לביתה של נאשמת 2, מרחק הליכה בלבד.
2. השניים נכנסו למועדון ובילו במקום. בעת שהייתם במקום, הנאשמים שתו מספר כוסות של משקה חריף.
3. במהלך הביילוי נוצר עימות מילולי בין נאשמת 2 לבין רחל כהן, המתלוננת.
4. בעקבות העימות המילולי, יצאו הנאשמים אל מחוץ למועדון. מיד אחריהם יצאו מהמועדון גם רחל ושניים מחבריה, אלון ודרור.
5. על פי כתב האישום, הנאשמים צעדו לכיוון ביתה של נאשמת 2, כאשר רחל ושני חבריה הולכים אחריהם.
6. בין שתי החבורות התקיימו חילופי דברים גם מחוץ למועדון.
7. חילופי הדברים הלכו והתחריפו והתפתח ויכוח קולני בין שתי הקבוצות, שכלל חילופי האשמות וגידופים קשים.
8. הנאשמים נכנסו לביתה של נאשמת 2, כאשר רחל ושני חבריה דוחפים עצמם בכוח לדירתה של נאשמת 2 לפני שהספיקה לסגור את דלת ביתה.
9. שתי החבורות המשיכו בחילופי הדברים הקולניים גם בתוך ביתה של נאשמת 2, כאשר המעורבים מטיחים זה בזה האשמות קשות.
10. בשלב מסוים רחל התקרבה לכיוונה של נאשמת 2 כאשר היא מניפה את ידה הימנית לאוויר. בתגובה, דחפה נאשמת 2 את רחל בחוזקה, מה שגרם למתלוננת ליפול ארצה. במהלך האירוע, נאשם 1 שראה את העימות בין נאשמת 2 למתלוננת, התקרב לשתיים, והתיז לעברה של המתלוננת גז פלפל מטווח קרוב. בעקבות אירועים אלה, אושפזה המתלוננת כשהיא סובלת ממספר חבלות בגפיים ובעיניה.
11. בגין עובדות אלה, נאשם 1 הועמד לדין בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ואילו נאשמת 2 הועמדה לדין בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

תשובת הנאשמים לאישום

12. הנאשמים אישרו כי שהו יחד במועדון הלילה בחיפה ביום 12.11.2020. הם אישרו כי הם בילו במועדון הלילה וכי הם צרכו מספר משקאות אלכוהול.
13. הנאשמים טענו כי הם לא היו שתויים והיו מודעים לאורך כל הדרך למה שהתרחש סביבם.
14. הנאשמים אישרו כי בינם לבין המתלוננת וחבריה נוצר עימות מילולי, וכי עימות זה נמשך גם לאחר ששתי החברות יצאו מהמועדון וגם כאשר הנאשמים נכנסו לביתה של נאשמת 2.
15. הנאשמים כפרו בכך שתקפו את רחל.
16. לטענתם, המתלוננת וחבריה הם שתקפו ראשונים את הנאשמים. הנאשמים טענו כי נאשמת 2 נאלצה להגן על עצמה, וכאשר היא הותקפה על ידי המתלוננת היא הדפה אותה מעליה כדי למנוע מהמתלוננת מלהכות אותה.
17. נאשם 1 טען כי ראה את חברתו, נאשמת 2, כשהיא מותקפת על ידי המתלוננת, ועל כן התקרב למקום עם גז מדמיע שהיה ברשותו וכי התיז על המתלוננת גז מדמיע כדי לעצור את התקיפה כלפי נאשמת 2.

הראיות שהציגו הצדדים

18. להוכחת האמור בכתב האישום, הגישה התביעה לבית המשפט סרטון שנוצר במוקד 100 שתיעד את העימות שהתקיים בין הנאשמים לבין רחל וחבריה בתוך ביתה של נאשמת 2 (סומן ת/1).
19. הסרטון נוצר לאחר שיעל, דודתה של נאשמת 2 ששהתה בביתה בזמן האירועים, הפעילה בטלפון הנייד שלה אפליקציה בשם "הלפ מיי" ששידרה באופן ישיר סרטון מתוך מצלמת הטלפון של יעל ישירות למוקד 100 של המשטרה.
20. לצורך הגשת הסרטון העידה המאשימה את המוקדנית במוקד 100, שקיבלה אליה את הסרטון, צפתה בו בזמן אמת ושמרה אותו במחשבי המוקד.
21. כן העידה המאשימה את רחל ואת אלון ודרור שטענו כי רחל הותקפה על ידי הנאשמת 2 שדחפה אותה וגרמה לה ליפול ארצה ועל ידי נאשם 1 שללא כל סיבה התיז על המתלוננת גז מדמיע וגרם לה לפגיעות בעיניים ובגפיים.
22. ההגנה טענה כי לא ניתן לעשות שימוש בסרטון שהתקבל במוקד 100 שכן הוא אינו קביל.
23. לצורך כך, העידה ההגנה, בין היתר, את יעל – דודתה של נאשמת 2 – שבאמצעות הטלפון הנייד שלה תועדה המהומה ושודרה בשידור ישיר למוקד 100.
24. יעל העידה כי היא השתמשה באפליקציה כדי לקרוא לעזרה כאשר שמעה רעש וחשבה שגנבים פרצו לביתה של נאשמת 2. עוד העידה יעל, כי כאשר הגיעה לסלון ביתה של נאשמת 2 הטלפון נשמט מידיה והיא בכלל שכחה שהיא לחצה על האפליקציה ושהטלפון שלה מצלם ומתעד ישירות למוקד 100 את הנעשה בביתה של נאשמת 2.
25. בהתאם, עתרה ההגנה לפסול את כל ההודעות שנגבו מהמעורבים לאחר שהוצג להם הסרטון.
26. עוד טענה ההגנה כי גם אם ניתן להשתמש בסרטון, הרי שהוא מוכיח שהנאשמים הם אלה שהותקפו על ידי המתלוננת ושני חבריה, והם פעלו כדי להגן על עצמם ולעצור את המתקפה.
27. ההגנה העידה גם את הנאשמים, שטענו כי נאלצו להגן על עצמם מפני התוקפנות של המתלוננת וחבריה.

טענות הצדדים

28. ההליך שבפני עורר סוגיה ייחודית וחדשנית – התבססות התביעה על סרטון שנוצר באמצעות אפליקציית "הלפ מי" והגיע למוקד 100.
29. הצדדים הקדישו ישיבות רבות לסרטון, לטכנולוגיה שבבסיסו, ולתשתית הנורמטיבית שמאפשרת או אוסרת (כל אחד לפי טענותיו) את השימוש בסרטון כראיה קבילה במשפט פלילי.
30. לצורך המשך הדיון, אתעכב על העובדות שאינן שנויות במחלוקת בדבר האופן שבו הושג הסרטון.
31. "הלפ מי" היא אפליקציה חנימית שניתן להוריד לכל טלפון חכם.
32. "הלפ מי" מעניקה שירות ייחודי לפיו בעת מצוקה, בעל המכשיר יכול ללחוץ על האפליקציה וזו משדרת באופן אוטומטי ומיידי את מה שנקלט במצלמת הטלפון היישר למוקד 100 של משטרת ישראל.
33. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בטלפון הנייד של דודתה של נאשמת 2, יעל, הותקנה אפליקציית "הלפ מי".
34. עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי כאשר הגיעו שתי החבורות לביתה של נאשמת 2 נוצרה מהומה גדולה.
35. במועד זה יעל התארחת בביתה של נאשמת 2. היא שהתה בחדר שינה ושמעה את המהומה.
36. יעל נתקפה בהלה, וחשבה שפורצים נכנסו לבית של נאשמת 2. יעל יצאה במהרה מהחדר בו שהתה לכיוון הסלון כאשר היא מפעילה תוך כדי ריצה את האפליקציה במטרה לקרוא לעזרת המשטרה.
37. בעקבות המהומה בסלון, הטלפון של יעל נפל על הריצפה, ואף נבעט במהלך האירוע, כאשר הוא משדר באופן ישיר למוקד 100 את כל מה שנקלט במצלמה – אודיו ו-וידאו. יעל מצידה ניסתה לקרוא לחבורות להירגע.
38. מיד לאחר שיעל לחצה על האפליקציה, מוקדנית 100 שלחה ניידת משטרה לדירה, והקפידה לשמור את הסרטון שהתקבל מהאפליקציה, שמתעד את האירועים שהתרחשו בביתה של נאשמת 2.
39. הסרטון נמסר עוד באותו הלילה לחוקרי המשטרה שחקרו את האירוע.
40. במהלך אותו הלילה, ובימים שלאחר מכן, הוצג הסרטון עשרות פעמים לכל המעורבים באירוע.
41. גרסאותיהם של המעורבים נמסרו תוך שהם צופים בחלקים מהסרטון כך שלא ניתן להפריד בין הסרטון לבין הגרסאות שמסרו מי מהמעורבים במהלך חקירותיהם.
42. במהלך המשפט, טענה התביעה כי הסרטון קביל כראיה במשפט וניתן להשתמש בו להוכחת אשמתם של הנאשמים. עוד טענה המאשימה, כי הסרטון מוכיח שהנאשמים תקפו את המתלוננת וגרמו לה לחבלות חמורות, וזאת הגם שהם לא נמצאו בסכנה ממשית.
43. מנגד, טענו הנאשמים, כאמור, שלא ניתן להשתמש בסרטון שכן מדובר בתיעוד לא חוקי של הנעשה בביתה של נאשמת 2 ללא צו שיפוטי וללא הסמכה חוקית. במסגרת זו טענו הנאשמים כי:
- (א) מדובר דה-פקטו בחיפוש בבית הנאשמת 2 ללא הסכמתה, ללא צו שיפוטי וללא חשד סביר לביצוע עבירה;
- (ב) סעיף 23א לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט-1969 לא מאפשר חדירה לטלפון באופן שמאפשר תיעוד של אירועים שמתרחשים בזמן אמת, אלא רק חדירה בדיעבד להוצאת מידע שנשמר בטלפון בעבר;
- (ג) חוק האזנות סתר, התשל"ט-1979 לא מתיר להאזין לתקשורת בין מחשבים;

ד) חוק האזנות סתר לא מאפשר להתקין או לעשות שימוש בתיעוד וויזואלי אלא קולי בלבד.

44. עוד טענו הנאשמים כי השימוש בסרטון פוגע בזכותה של נאשמת 2 להימנע מפני הפללה עצמית.

45. לטענת הנאשמים, בניגוד לטענת המאשימה, מהסרטון עולה בבירור כי נאשמת 2 הותקפה על ידי המתלוננת ושני חבריה וכי הנאשמים הדפו את המתלוננת וריססו עליה בגז מדמיע כדי לעצור את התקיפה כלפי נאשמת 2.

46. הנאשמים טענו עוד, כי אם תתקבל טענתם לפיה הסרטון אינו קביל כראיה, יש לפסול את כל ההודעות שנגבו מהנאשמים ומיתר עדי הראיה במסגרת חקירת המשטרה, שכן הם מבוססים על ראיה לא קבילה. בהתאם, טענו הנאשמים כי יש להורות על פסילת ההודעות במשטרה לפי כלל הפסילה הפסיקתי וסעיף 56א לפקודת הראיות (שתוקן במסגרת תיקון מס' 19 לפקודת הראיות).

דיון והכרעה

47. לאחר שבחנתי בקפדנות את ראיות הצדדים, ועיינתי בטענות הצדדים שהוצגו באריכות בפני, הן במהלך המשפט והן במסגרת הסיכומים שהגישו הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם.

48. לאחר ששמעתי טיעונים משפטיים נרחבים בנושא, לא מצאתי מקום לפסול את הסרטון שהתקבל במוקד 100. מצאתי לקבוע כי המאשימה פעלה בהתאם לסמכותה כאשר עשתה שימוש בסרטון במהלך חקירת האירוע, וכי הגשת הסרטון כראיה במשפט נעשתה כדין.

49. משעה שקבעתי שהסרטון קביל כראיה במשפט, ממילא אין כל מקום לדון בטענת ההגנה שיש לפסול את ההודעות שנגבו במשטרה תוך הצגת הסרטון או מקטעים ממנו.

50. כאמור, העימות בין שתי החבורות בביתה של נאשמת 2 תועד באמצעות אפליקציית "הלפ מי". זוהי למעשה "ראיית הזהב" עליה מתבססת המאשימה, ובצדק. יתרונה, שהיא משקפת, ויזואלית, את האירוע, למעט חילופי הדברים בין הצדדים שקדמו לכניסה לביתה של נאשמת 2. בשל כך, משקלה של ראיה זו הוא רב.

51. עיון בסרטון מלמד שהנאשמים לא היו מצויים במצב של סכנה כלשהי בשעה שתקפו את המתלוננת.

52. אכן, בביתה של נאשמת 2 הייתה מהומה גדולה, כאשר כל הצדדים לקחו חלק בויכוח קולני ובוטה ואף התקרבו זה לזה בחלקים שונים של העימות.

53. למרות זאת, שוכנעתי שכאשר המתלוננת הרימה את ידה אל עבר נאשמת 2 היא לא התכוונה להכות את נאשמת 2 ולא היה מקום לסבור שהמתלוננת מתכוונת להכות את נאשמת 2. ניתן לראות כי המתלוננת הניפה את ידיה בלהט הויכוח ללא כוונה להכות את נאשמת 2.

54. ההגנה מבקשת לתמוך את טיעוניה בעניין התוקפנות של המתלוננת ושני חבריה, בין היתר, על עדותם של הנאשמים. הנאשמים טענו כי המתלוננת וחבריה פעלו בתוקפנות, ניסו לתקוף אותם ונהגו באלימות של ממש. אשוב ואזכיר כי האירוע מצולם ומתועד באופן ויזואלי, וניתן להשקיף עליו מהצד גם ממרחק הזמן, ולקבוע לגביו ממצאים.

55. התובנות והפרשנויות של עדי הראיה על האירועים העובדתיים בדיעבד לא מעלים ולא מורידים, משעה שיש ראיה קשיחה, בדמות סרטון. בנסיבות אלה, יש להעדיף את הראיה הקשיחה על פני תובנותיהם של העדים שהעידו בפני.

56. על יסוד כל האמור הנני קובעת כי הוכחו כל העובדות המפורטות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר ונדחות בזאת טענות ההגנה של הנאשמים.

57. לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשמים בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

סוגיות שלא במחלוקת

58. דין מהותי :

(א) קיומם של כל יסודות העבירות המיוחסות, ככל שיוכח האמור בכתב האישום ;

(ב) קיומו של קשר סיבתי בין ההדיפה וגז הפלפל לבין הפציעה, כולל הלכת הצפיות.

59. התערבות בממצאי עובדה בשלב הערעור – לצורך הדיון, ערכאת הערעור תהיה רשאית לעיין בראיות (בעיקר בסרטון) ולדון במשמעות שלהן.